

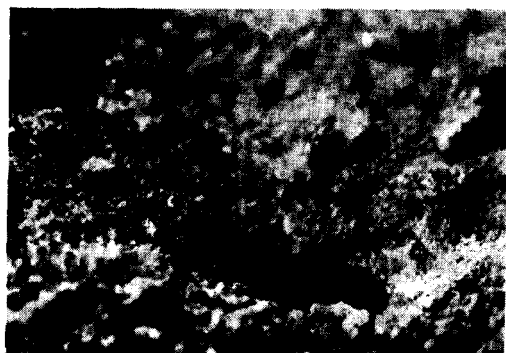

Fig. 5

Het fotograferen viel niet mee. Door het gebruik van de balg moest ik konsekventies doen aan dieptescherpte, in verband met tijd en diafragma. Spinnendoders zijn een zeer bedrijvig volkje. De geschiedenis is mij echter zeer gaan interesseren. Met behulp van de WM nr. 67 en een snellere film hoop ik dit seizoen nog eens mijn slag te slaan. Ik zal echter een ander terrein moeten opzoeken. De plaats van 1967 is opgerold en ten offer gevallen aan de recreatie. Dit jaar zullen picknickende families hun vrije tijd doorbrengen op de ruïnes van het spinnendodersdorp aan de Stakenbergweg.

W. J. N. M. Verholt

Bekogeld met 'Lange vingers'

Deze winter is het 'lawaaierig' in de lucht. De watervogels zijn onrustig en wat we hier nog niet eerder zó talrijk zagen aan de IJsseloever, dat zijn de massa's wilde ganzen. In grote groepen zien we deze vogels in westelijke richting trekken en meestal blijft het bij het opmerken. Maar wanneer er een berichtje komt: Canadese ganzen bij de Koerhuisbeek', dan is een fietstochtje door de vrieskou de moeite waard.

De IJssel kan nu het vele water van de beken niet meer verwerken, zodat op de plaats waar de Dortherbeek in de Koerhuisbeek stroomt, een meer is ontstaan. Slechts een klein gedeelte van de weilanden staat nog niet onder water. En daar, op het drooggebleven gras, stonden elf Canadese ganzen.

De prachtige vogels zijn opmerkelijk groter dan onze andere ganzensoorten, vooral als ze hun lange zwarte halzen rekken is hun formaat duidelijk te zien.

Eenmaal opgemerkt, kregen deze voor onze streek zeer zeldzame vogels veel belangstelling.

Ongeveer 50 meter van de weg Zutphen-Deventer bleven ze van 18-24 januari bivakkeren en de voorbijgaande natuurliefhebbers konden ze rustig gadeslaan. Ook langs de IJsseloever verzamelen zich steeds meer ganzen, zodat nu - eind januari - meer dan duizend ganzen de weilanden begrazen en bemesten. Zaterdagmiddag 27 januari gingen we langs de IJsseloever, tegenover Gorssel, de massa's vogels bekijken, die één zwart tapijt vormden op het water bij de ruïne van slot 'Nijenbeek'. De pont was wegens de hoge waterstand uit de vaart genomen, dus fietsten we, via de IJsselbrug bij Zutphen, richting Voorst over smalle dijkjes langs de IJsseloever. Overal was water en weiland, onderbroken door sleedoornhagen en wilgen. Boven ons vlogen de eerste watervogels, krijsende meeuwen en tientallen eenden en even later de eerste groepjes wilde ganzen. De fietsen werden nu tegen een hek gezet en over het dijkje liepen we verder, verschole achter de sleedoornhagen.

Op het water zagen we letterlijk een zwarte massa, alsof een olievlek op de golven dreef, zoveel meerkoeten waren daar bijeen. Over een smal dijkje, ± 30 cm breed en een halve meter hoog, aan weerszijden door houtvlechtwerk beschermd, liepen we verder tot we de ganzen zagen. Achter een groep elzen bij een kolk, die een binnenmeertje was geworden, zagen we er meer dan duizend, Grauwe ganzen, maar ook Kolganzen en Rotganzen.

Enige bemerkten ons en gingen luid schreeuwend op de wieken, even later gevolgd door de rest. De lucht was vol zwiepende vleugels en schorre kreten. Twee leden van de N.J.N., die me vergezelden, deden hun best de vogels te tellen. Over de duizend, verder was het niet meer te noteren, alles begon rond te zwermen en nam ons 'onder schot'. Door de kijker zagen we reeds hun projectielen vallen. Het leek wel of ze zich van ballast wilden ontdoen. Een hagel van vingerlange uitwerpselen viel even later rondom ons. 'Rotganzen', zeiden we lachend en daarmee niet een sóórt ganzend bedoelend.

We liepen verder door de weilanden en zagen dat de ganzen hun mest over de weilanden hadden verspreid, zoals een landbouwer zijn kunstmestkorrels uitstrooit. De hele middag was de lucht val ganzen en eenden.

Behalve ontelbare wilde eenden, smienten, talingen, tafeleenden en kuifeenden, zagen we nog de Grote zaagbek en een Nonnetje (man).

Terwijl we rustig op een walletje een half uurtje het af en aan vliegen van de vogels zaten te bekijken, vloog een Blauwe reiger over, en zweefde door al dat gefladder van rondzwervende eenden een Buizerd. Een Torenvalk, achter ons, deed zijn best om nog wat 'klein-goed' te ontdekken. De N.J.N.-leden hebben hier in één van de bomen een valkennest gehangen en waarschijnlijk was dit 'hun valk'. Plotseling zag één van hen een Klapekster naar de heg achter ons vliegen. Verderop in de weilanden hoorden we wilde zwanen 'trompetteren'. We gingen door het water, dat bij het voorzichtig er doorheen waden tot enkele centimeters onder de rand van onze laarzen bleef, naar de groepen elzen en hazelaars, die ons dekking boden. Maar dekking zoeken was niet nodig want de zwanen waren niet schuw. Behalve een enkele schreeuw dreven en slobberden ze rustig verder. Drie Knobbelzwanen, 15 Kleine- en meer dan 50 Grote wilde zwanen waren daar bijeen.

Het is een geweldig gebied. Er moet toch wel een grote voorraad voedsel aanwezig zijn voor deze massa's vogels.

De N.J.N.-leden vertelden me dat het dijkje opgehoogd en verbreed zal worden, hetgeen spijtig is, omdat op en tegen het dijkje zeer zeldzame planten en mossen groeien.

Vóór we aan onze terugtocht begonnen noteerden de N.J.N.-ers op hun inventarisatielijst het aantal soorten vogels. We zagen er die middag twee en dertig.

Tafeleend ♂, Kuifeend ♂ en Toppereend ♂.

Foto: H. L. Kortekaas

